

Sygn. akt VI Ka 254/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

26 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSR del. do SO Jarosław Staszekiewicz

Protokolant Katarzyna Rubel

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Bolesławcu B. S. oraz przedstawiciela Naczelnika (...) Skarbowego we W. A. W.

po rozpoznaniu 26 czerwca 2018 r.

sprawy **M. C.** ur. (...) we W.

s. W. i J. zd. M.

oskarżonego z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z 31 stycznia 2018 r. sygn. akt II K 788/16

I. uchyła zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. C. i umarza postępowanie;

II. stwierdza, że koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

Sygnatura akt VI Ka 254/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bolesławcu z 31 stycznia 2018 roku w sprawie II K 788/16, M. C. uznano za winnego tego, że jako prezes zarządu spółki z o.o. (...) z siedzibą we W., przy ul. (...) i będąc odpowiedzialnym za prowadzenie spraw gospodarczych podmiotu, co najmniej 15.01.2015 roku, w lokalu o nazwie (...) w B. przy ul. (...), prowadził i urządził wbrew przepisom ustawy z 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540), gry losowe o wygrane pieniężne na automatach do gry N. L. brak numeru, N. L. brak numeru oraz A. nr (...), to jest przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to, na podstawie art. 107 § 1 k.k.s., wymierzono mu karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając jedną stawkę na 90 złotych. Na podstawie art. 32 § 1 k.k.s. orzeczono wobec oskarżonego środek karny ściągnięcia na rzecz Skarbu Państwa równowartości pieniężnej w kwocie 36.000 złotych przypadków przedmiotów, które służyły do popełnienia przestępstwa skarbowego. Na podstawie art. 22 § 2 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 34 § 4 k.k.s. orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z prowadzeniem gier hazardowych na okres 3 lat. Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, zaś na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzono mu opłatę w kwocie 900 złotych.

Z wyrokiem tym nie zgodził się prokurator. W apelacji zarzucił rażąco łagodność orzeczonej wobec oskarżonej kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, przejawiającej się w rodzaju i

umyślności naruszonych dóbr, uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonego, w tym przede wszystkim za czyn z art. 107 § 1 k.k.s. co sprawia, że kara nie spełni wobec niego swego celu zapobiegawczego i wychowawczego, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary roku pozbawienia wolności.

Sąd zważył, co następuje:

Zanim można było zająć się apelacją, sąd II instancji musiał zbadać z urzędu dopuszczalność prowadzenia postępowania sądowego w sprawie. Z akt postępowania wynika, iż na etapie dochodzenia było ono przedłużane postanowieniami prokuratora (k. 513, 552 i 605). Zgodnie ze stanowiskiem, zajęтым przez Sąd Najwyższy w uchwale z 28 stycznia 2016 roku w sprawie I KZP 13/15 oznacza to, że prokurator przejął nadzór nad tym dochodzeniem. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 155 § 2 k.k.s., akt oskarżenia powinien zatwierdzić i wnieść prokurator. Wprost mowa o tym choćby w postanowieniu Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2018 roku w sprawie V KK 144/17. Poglądy wyrażone przez Sąd Najwyższy w tych orzeczeniach sąd odwoławczy w całości przyjmuje za własne. W niniejszej sprawie akt oskarżenia sporządził samodzielnie i wniósł finansowy organ postępowania przygotowawczego – Naczelnik Urzędu Celnego w L. (k. 623-625).

Sąd I instancji dostrzegł to uchybienie, jednak starał się je usunąć w sposób nieodpowiedni i nieskuteczny. Możliwość zwrotu aktu oskarżenia, z której skorzystał, przewidziana w art. 337 § 1 k.p.k., ograniczona jest do wstępnego etapu badania sprawy, na co wskazuje choćby treść art. 338 § 1 k.p.k., który wskazuje dalsze czynności, które należy podejmować. Skierowanie sprawy na rozprawę oznacza, że zakończono badanie aktu oskarżenia, co do wymogów formalnych. Gdy następnie sąd stwierdza wadę, o której mowa w art. 337 § 1 k.p.k. już na rozprawie, musi zdecydować, czy akt oskarżenia jest na tyle kompletny, że umożliwi rozpoznanie sprawy, czy też wada sprawia, że nie ma do czynienia ze skargą uprawnionego oskarżyciela.

Niezależnie od tego, że sięgnięcie po instytucję z art. 337 § 1 k.p.k. było niedopuszczalne na rozprawie, sąd rejonowy wskazał sposób uzupełnienia braków, który nie doprowadził do uzyskania kompletnej skargi pochodzącej od uprawnionego podmiotu. Nakazał bowiem prokuratorowi jedynie podpisanie aktu oskarżenia. Sama taka czynność jest – w świetle regulacji art. 155 § 2 k.k.s. – bez znaczenia. Mowa tam wszak o zatwierdzeniu i wniesieniu aktu oskarżenia przez prokuratora. O ile można zalecone podpisanie uznać za następcze zatwierdzenie skargi przez uprawnionego oskarżyciela, to z pewnością nie stanowi ono jej wniesienia. Nie uzyskano zatem skutku w postaci spełnienia wymogów z art. 155 § 2 k.k.s. Wydaje się, że sąd rejonowy mógł w tej sytuacji sięgnąć po rozwiązanie wynikające z art. 344a k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., ale – na etapie postępowania odwoławczego – są to rozważania hipotetyczne.

Należy zatem przyjąć, że mimo starań sądu I instancji, w sprawie mamy wciąż do czynienia z aktem oskarżenia wniesionym przez Naczelnika Urzędu Celnego w L.. Jest to skarga pochodząca od nieuprawnionego podmiotu, skoro – jak wcześniej wskazano – powinien ją wnieść prokurator. Uprawnionym oskarżycielem jest bowiem ten, kto powinien sporządzić, jak również wnieść akt oskarżenia. Występuje zatem przesłanka do umorzenia postępowania, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. W myśl art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., stanowi to okoliczność powodującą konieczność uchylecia wyroku sądu rejonowego, niezależnie od granic i kierunku zaskarżenia. W tej sytuacji zaskarżone rozstrzygnięcie należało uchylić, a postępowanie, zgodnie z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., umorzyć, bez odnoszenia się do zarzutu apelacji. Stosownie do art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. stwierdzono, iż koszty sądowe za obie instancje ponosi Skarb Państwa.